

РЕШЕНИЕ

№ 320

гр. София, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5227** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. У., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ паспорт U23424559, с адрес за призоваване в [населено място], чрез адвокат П. от Адвокатска колегия К., срещу Отказ за издаване на виза, издаден от консул В. Д. при Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, връчен на лицето на дата 29.04.2021г., по заявление на лицето № с рег.№ ISB19000424V от дата на 18.03.2021г.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен, поради противоречие с материално-правни разпоредби, съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона, поради издаването на отказа в противоречие с чл.8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, на второ място - като немотивиран. В жалбата и в отделно писмено становище се сочи, че съвместното съгласувателно становище било основано на неприложим акт, конкретно посочените основания за отказ - по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 ЗЧРБ ,не произтичали от доказателствата към заявлението за виза. Също в отказа за виза липсвало позоваване на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол. Видно било от изписаното в графата "Основания за решението", че процесният отказ за виза, издаден на 29.04.2021г., не е издаден на основание чл.10а, ал.3 от ЗЧРБ, липсвали законови пречки органът да

цитира съвместното становище на службите.

Освен това в жалбата се претендира, че съвместното мотивирано становище по чл.30, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим е нищожно, поради което и отказът е немотивиран. Изложени са доводи относно извършената преценка за това дали службите за административен контрол на чужденците могат да извършват преценка дали чуждият гражданин е възможно да пребивава на декларирания за пребиваване адрес. Не били разписани количествени критерии, позволяващи на службите да извършат такава преценка. Съвместното становище било основано на неприложим нормативен акт - цитирани са в жалбата чл.1, ал.1 от Закона за гражданската регистрация (ЗГР), и други разпоредби от този закон, определящи предметният му обхват, относими според мотивите в жалбата, сред които и чл. 3, ал.2, т.2 буква а) от ЗГР, както и на разпоредби от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация поради което отказът за виза е бил немотивиран. Безспорно било, че от подаденото заявление за пребиваване и основанието за пребиваване - чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ, чуждият гражданин желае да придобие статут на продължително пребиваващ в страната чужденец. На основание изтъкнатите разпоредби счита, че продължително пребиваващите в РБ чужденци не подлежат на гражданска регистрация по Закона за гражданската регистрация, поради което спрямо тях не можело да се прилага изискването на чл.92, ал.10 от ЗГР. Изтъква и фактът, че регистрацията на 13 лица на адреса, не е доказателство, че в жилището живеят 13 лица, защото собственикът нямал възможността да дерегистрира - отпише лице от адреса му. Счита, че посочването на основания по чл.10 ЗЧРБ не можело да бъде мотив по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК, а конкретно посочените чл.10, ал.1, т.17 и т.23 ЗЧРБ не произтичали от доказателствата към заявлението.

Ответникът - консулско длъжностно лице в Генералното консулство на РБ в И., Република Турция, чрез юрк.В. претендира законосъобразност на оспорения отказ на всички основания, неоснователност на жалбата и се иска отхвърлянето ѝ. Изложени са правни доводи за компетентност на органа, за проведена в съответствие с изискванията на съгласувателната процедура. Оспорва се твърдението за нищожност на съвместното съгласувателно становище, поддържа се становището, че адресът е фиктивен, консулското длъжностно лице нямало основание да не се съобрази с изразеното отрицателно становище. Отказът бил издаден като формуляр по образец за отказ за издаване на виза, на което основание претендира и спазването на предвидените изисквания за форма и съдържание. Позовава се на Тълкувателно решение № 16 от 31.III. 1975 г., ОСГК, становището на Дирекция Миграция има характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, ползващ се с материална доказателствена сила. Претендира неоснователност на доводите за автоматична връзка с чл. 8 а по чл. 8 от ЕКПЧ и сключването на брак с българска гражданка, както и сключването на брак, не водело до автоматично издаването на виза. Също така се позовава на чл. 18 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген от 14.06.1985 г., според която разпоредба, дългосрочната виза е национална виза и се издава от държавата-членка, съгласно нейното законодателство. Процедурата била регламентирана в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, които претендира, че са спазени по

време на съгласувателната процедура. Счита, че становището на дирекция „Миграция“ е изчерпателно и обосновано мотивирано, с точност била посочена причината, че е налице фиктивен адрес на пребиваване, недопустимо било пребиваването на неограничен брой лица на един адрес, ограничен от определена квадратура на жилищна площ, всички субекти следвало да се съобразяват с националното законодателство. Претендира и спазването на формалните изисквания за издаването му - на формуляр в Приложение № 7 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, който съответствал на формуляра за отказ за издаване на визи в Приложение VI от Регламент (ЕО) № 810/2009 на ЕП и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), конкретно чл. 32, пар. 2 от този регламент. Претендира и спазването на процедурата по Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Тъй като административният орган Службите за административен контрол на чужденците извършват своите проверки на територията на страната, в тези случаи консулското длъжностно лице няма правото да анализира установените факти от друг орган.

Също ответникът се позовава на съдебна практика на Съда по правата на човека Решение на ЕСПЧ от 28 ноември 1996 г., по делото *Ahmut срещу Н.*, пар. 71, от която извежда, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот. ЕСПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажименти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия - ЕСПЧ, Решение по дело *Gul срещу Швейцария* от 19 февруари 1996 г., пар. 38; Решение по дело *Ahmut срещу Н.*, пар. 67; Решение по дело *Vajsultanov срещу А.* от 12 юни 2012 г., пар. 78.

По тези съображения ответникът иска от съда да постанови отхвърляне на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително за съгласувателната процедура.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, като обсъди оспорения акт служебно по реда на чл.168 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореният отказ е връчен на дата 29.04.2021г., а жалбата до съда е подадена на дата 13.05.2021г. направо до съда, с оглед на което е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима. Същата е допустима и предвид обстоятелството, че в нея са изтъкнати съображения, свързани с брака на

жалбоподателя с българска гражданка и нарушаване на правото му на семеен живот. Към жалбата е представен документ за държавна такса, същата е редовна.

Видно от подаденото заявление за виза, същото е за издаването на виза тип "Д". Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В процесната жалба са изложени такива основания- сключен брак между апликантът и българската гражданка Леда Л. У., от който са родени две деца. Следователно, оспорването е допустимо и по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ.

По основателността на жалбата:

М. У. е гражданин на Турция, видно от данните от националния му паспорт, който на 07.05.2021г. е подал заявление - бланка по образец, за издаване на виза тип "Д", към която за семейното си положение е приложил доказателства, от които се установяват следните обстоятелства:

-удостоверение за сключен граждански брак на 08.09.2010г. между турския гражданин и българската гражданка Леда Л. У..

-декларация от съпругата му Леда У. , дс нотариална заверка на подписа на дата 16.02.2021г. , с която декларира, че "ще осигурявам финансова издръжка, битова издръжка и жилище за живеене на съпруга й. Видно от декларацията, Леда Л. У. не е декларирала адрес, на който живее, нито адрес, на който ще осигурява жилище за живеене на съпруга си.

-с декларация за съвместно съжителство, двамата съпрузи - Леда Л. У. - лично и а съпругът й, чрез пълномощник, декларира, че ще пребивават заедно като съпрузи на адрес "обл. К., общ.К., [населено място], № 9"- като няма пояснение и не може да се изведе от декларацията № 9 какво точно означава, доколкото населените места нямат по принцип номера, не е известно да има село със същото наименование и номер.

-Представени са личните карти на двамата съпрузи Видно от личната карта на Леда Л. У., същата има за постоянен адрес [населено място], [улица], [община].

-удостоверения за раждане през 2012г. на детето Я. У. с паспорт и удостоверение за раждане на Дамла У. също през 2012г. - и двете от женски пол.

Относно останалите изисквания, към заявлението е представена декларация от чужденеца за запознаване на изискванията по ЗЧРБ за дългосрочно пребиваващите. Декларирано е, че в Република България ще пребивава на посочения в декларацията на двамата съпрузи адрес в [населено място]., като адресът е посочен идентично: "обл. К., общ.К., [населено място], № 9".

За адресът по декларацията, на който ще живеят съпрузите,с е представен договор за отдаване на жилище под наем - сключен между Р. А. Х., като наемодател и жалбоподателя по делото М. У. като наемател, сключен на 08.02.2021г. Видно от предмета на договора, се отдава за безвъзмездно ползване "жилище", намиращо се на адрес "обл. К., общ.К., [населено място], № 9" и за неопределен срок, няма никакво описание на недвижимия имот "жилище", в това число в какво състояние се предава "жилището". Видно от личната карта на наемодателя, адресът е изписан също

така "обл. К., общ.К., [населено място], № 9".

От [община] на Р. Х. - наемодателят по договора, е издадено удостоверение за деклариранни данни, от която е видно, че същият е декларирал един имот - земя 500 кв. м., в който се намира една жилищна сграда от 86 кв.м. РЗП. Също от наемодателя е представена и декларация по чл.20, ал.1 от ДР на ЗЧРБ, съгласно която в качеството на собственик на имота - на посочения до тук адрес, с допълнение, че се касае за площ от 86 кв.м., състоящо се от 5 стаи, че е съгласен чужденецът да се регистрира.

Освен горните документи, за М. У. са представени и свидетелство за съдимост и данни от регистъра на населението, от [община], Боласт Х., махала К., за местожителството му е посочен адрес в [населено място]. Представено е и банково удостоверение от БАКБ. Декларация от жалбоподателя по чл.2, ал.6 от ЗЧРБ, че е семейство, гражданският брак не е фиктивен, и съвместно живеят в едно домакинство. Съдържат се данни само за М. У., по т.2 - няма данни., има черта.

Видно от документите за съгласувателната процедура, становището на ДАНС е, че не възразява лицето да получи виза- стр.83 от делото, предоставено от ТДНС - К. до ОД МВР - К.. Видно от становището на ОД на МВР К., на лист 97 от делото, данните при проверката по искането за виза са следните:

-при проверката за чужденца в информационните системи, няма наложени мерки спрямо него в системите, касаещи контрола на границите.

-при извършена проверка на декларирания о М. У. адрес, било установено, че жилището е едноетажна сграда със застроена площ от 86 кв.м. Органът се е позовал на установения стандарт по параграф 1, т.1 от ДР на ЗГР, като е приел, че в случая жилищната площ е 70 кв.м. -като сбор от площите на помещенията в жилището с основно предназначение за дневни, спални и детски стаи. От размера на площта е установено, че максималният брой лица, които могат да обитават този адрес, могат да са 7 . От направената справка на адреса било установено, че на адреса вече били регистрирани 10 български и 3 чужди граждани, поради което нямало възможност в жилището да пребивава и жалбоподателя. На основание изложеното и чл.10, ал.1, т.17 ЗМВР, органът счита, че са налице основания да бъде постановен отказ за издаване на виза на основание чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ на М. У., гражданин на Турция, с паспорт U23424559, [дата на раждане]

Въз основа на така проведената процедура е издаден обжалвания в настоящето производство отказ за издаване на виза, тип "D". В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. В изложените мотиви е посочено е, че "След извършена проверка от органите за административен контрол е установено, че в жилището с площ от 70 кв.м. има регистрирани 10 български и 3-ма чужди граждани. Фиктивен адрес."

При така установената от фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 163, ал. 1-3 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на оплакванията в жалбата, а следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Осъществявайки контрол в посочения обхват, настоящият състав приема, че оспореният индивидуален административен акт-отказ за издаване на виза, тип "D" е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, предвид приложените по делото заповеди № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 54/27.08.2020 г., издадена от генералния консул при Генералното консулство на Република България в И., като с последната заповед издателят на оспорената виза-В. Д. е определен за консулско длъжностно лице, което да взема самостоятелни решения за издаване на визи. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно, те отказват и издаването на визи. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р България, вид "D".

Като правно основание за отказа, за издаване на виза е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ и е цитирано в графа "бележки" конкретно кои фактически обстоятелства, са взети предвид и формиран извода за отказ. Тоест, налице са мотиви, от които жалбоподателят може да разбере съображенията на административния орган за отказа да му бъде издадена виза.

При издаване на обжалвания отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от Наредбата въвежда изискване за консулските длъжностни лица да издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване, каквато виза е заявена от жалбоподателя, след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в Инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В случая отказът за издаване на виза е издаден след осъществена съгласувателна процедура с Д"Миграция" и ДАНС, с което са изпълнени законовите изисквания на чл. 30, ал. 2 от Наредбата.

Оспореният отказ за издаване на виза, вид "D" е постановен в съответствие с материалния закон-разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ, Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ издаването на виза се отказва на чужденец, когато не докаже

достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; а по т.23 от същата разпоредба, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни; В случая очевидно доказването на достоверна цел и данните свързани с възможността лицето да живее на декларирания адрес.

В конкретния случай е налице положително становище на ДАНС, но отрицателно на Дирекция Миграция, с което консулското длъжностно лице се е съобразило. Становището на началника на група Миграция пр ОД на МВР К. е официален документ, който обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти. Правните изводи, дали на жилищна площ от 70 кв. м., на който адрес са регистрирани 13 лица, е достоверно обстоятелство, е правен и въпрос по същество на правния спор по делото. Поради това писменото становище на жалбоподателя, към което е представено писмо от 11.11.2021г. административен секретар при МВР, по въпроси от правно естество или преценка на конкретните факти в казуса по делото, нито е официален документ, който съдът следва по реда на чл.142 АПК да съобрази, нито обвързва съда.

За пълнота следва да се посочи, че изводите на органите на ОД - МВР К. са правилни, понятието за жилищна площ и лица, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се преценява така, като е дефинирано в параграф 1, т.1 от допълнителните разпоредби на Закона за гражданската регистрация. Няма друго дефиниция на същото понятие за целите на ЗЧРБ и не може да се твърди, че предвиденото по Закона за гражданската регистрация е неприложимо в случаите на проверка на декларираните достоверни данни. Законодателят очевидно е установил един стандарт, във връзка с регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, получило виза за дългосрочно пребиваване. Именно декларирането на адрес, на който пребиваването в страната е под въпрос, е относимо и към двете правни основания за отказа по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 ЗЧРБ.

По твърдението, че лицата са регистрирани, но в действителност не живеели на адреса, жалбоподателят не е представил никакви доказателства. Няма данни собственикът да е отрекъл правата на регистрираните на адреса лица, сред които и чужденци, нито е посочил, че същите нямат права да живеят на адреса. Твърдението, че собственикът не можел да отпише регистрирани вече лица, е неотнормо. Собственикът би могъл да предостави на неопределен брой лица същите права като на жалбоподателя върху имота. Поради това доводите за взаимоотношенията между собственика и други регистрирани лица на адреса са неотнорми нито могат да бъдат предявени възражения във връзка с тях от жалбоподателя като трето лице в тези отношения. Видно е, че съгласно чл.3, ал.2, т. 2, буква а) от Закона за гражданската регистрация, изисква вписването в регистъра на населението на чужденците, получили разрешение за дългосрочно пребиваване. Вписването се извършва по реда на този закон. При данните за регистрираните на декларирания адрес от жалбоподателя лица, и преценката на предвиденото по параграф 1, т.1 от ДР на Закона за гражданската регистрация, очевидно с документите към заявлението е деклариран адрес, на който впоследствие не може да бъде вписан в регистрите. Тази ситуация правилно е преценена като деклариран фиктивен адрес.

В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че в личната карта на съпругата на жалбоподателя е вписан съвсем различен постоянен адрес - [населено място], общ К.. Неясно остава къде живеят децата и дали семейството на жалбоподателя - той,

съпругата му и двете му деца, ще живеят на адреса, деклариран към заявлението му за виза. Освен това в подадената декларация, жалбоподателят и съпругата му са заявили, че ще живеят на адреса в [населено място], видно от декларацията на лист 18 от делото. Всички тези обстоятелства сочат на фиктивни данни за семеен живот на територията на страната. При тези обстоятелства, процесният отказ за издаване на виза не само не нарушава установеното в чл. 8, параграф първи от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) право на личен и семеен живот, само въз основа на сключен брак не може да се претендира зачитане на такова право, както изтъква в писмената си защита ответникът и се позовава на съдебната практика на ЕСПЧ. Съгласно чл. 8, § 1 от КЗПЧОС всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Параграф втори на същата разпоредба гласи, че намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Тоест разпоредбата на чл. 8, параграф втори от КЗПЧОС очертава рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот, при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя за неоснователно. Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 от АПК. тъй като в рамките на съгласувателната процедура са събрани данни за наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ, при които се отказва издаване на виза.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна. Отказът за издаване на виза е издаден в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, на ответника следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното, Административен съд - София- град, Първо отделение, 12-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. У., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ паспорт U23424559, с адрес за призоваване в [населено място], чрез адвокат П. от Адвокатска колегия К., срещу Отказ за издаване на виза, издаден от консул В. Д. при Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, връчен на лицето на дата 29.04.2021г., по заявление на лицето № с рег.№ ISB19000424V от дата на 18.03.2021г.

ОСЪЖДА да заплати на Консулска служба в Посолството на Република България в

А., Турция, сумата 100(сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.
Решението може да се обжалва чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението.
Препис от решението да се връчи на жалбоподателя, чрез адвоката пълномощник и на ответника.

СЪДИЯ: